

ratury stížnost tuto provádějícího vyvrcholily v tom, že nalézací soud nesprávně vyložil pojem »dopravování« (scilicet padělaných peněz z ciziny do území Československé republiky) a že proto neprávem vyloučil skutkovou podstatu třetího případu 3. odstavce § 1 citovaného zákona. Stížnost uplatňuje proto vlastně jen důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., zvláště když rozporem, jež písemní stížnost s hlediska č. 5 § 291 tr. ř. vytýká, doličován jest ve skutečnosti jen rozpor povahy právní a nikoli skutkové. Stížnost jest však neodůvodněna. Zrušovací soud sdílí plně názor generální prokuratury, že pojem dopravy ve smyslu citovaného ustanovení zákona nelze vykládati úzce, t. j. že dopravu nelze obmezovati pouze na ty úkony, jichž je třeba k přepravě padělaných peněz přes čáru pohraniční, tudíž na akt místního přesunutí peněz přes hranice, nýbrž že pod pojem ten spadá veškerá činnost, počínajíc okamžikem, kdy k přepravě byl dán podnět, pak kdy přeprava ta byla uvedena do pohybu, a končíc okamžikem, kdy padělky na území Československé republiky přišly do rukou toho, kdo měl a chtěl je udati do oběhu jako pravé. Přeprava přes hranice jest tedy jen jednou z etap trestné činnosti téže nebo různých osob, které všechny, pokud jednáním svým v naznačených mezích vědomě přispěly k přivodění zákonem zakázaného účinku, provinily se dopravou padělaných peněz z ciziny do území Československé republiky. Dle toho dlužno ve smyslu zákona považovati za dopravovatele nejen toho, kdo peníze přes hranice fakticky převáží nebo přenáší, na kterýžto případ toliko chtěli obhájcové pojem dopravy obmeziti, nýbrž i toho, kdo ve své osobě představuje na území čs. republiky prvou nebo sprostředkovací stanici, z níž započítí má činnost zamýšlená, t. j. z níž mají padělky v tuzemsku býti uvedeny v oběh, tedy na př. kdo na hranici přepravovatele padělaných peněz, srozuměv se s ním, očekává a je od něho přebírá, kdo ve vzájemném srozumění dá na sebe padělané peníze sem z ciziny zaslati, kdo, převzav od přepravovatele nebo srozuměného příjematele v tuzemsku padělky, dopraví je, znaje účel, do rukou toho, jenž jest pak jejich rozšiřovatelem a pod. Než shora vytknutého názoru nelze v konkrétním případě použiti, poněvadž v rozsudku nejsou obsažena taková skutková zjištění, v nichž by bylo lze spatřovati pojem dopravy. Soud nalézací výslovně praví, že nemá za dokázáno, že Ignát H. padělané peníze z ciziny do naší republiky dopravil nebo dal dopraviti. Vyznívajíc rozsudková zjištění jen v ten rozum, že oba obžalovaní manipulovali s bankovkami, o nichž pouze věděli, že jsou opatřeny padělanými kolky a že pocházejí z ciziny. Tato činnost nestělesňuje však pojmu dopravy, jak tento byl shora vyložen a který vyžaduje, by někdo se vědomě a činně jakýmkoliv způsobem účastnil jednání, jehož účelem bylo přivoditi, by padělané peníze v cizině vyrobené aneb tam se nalézající byly přepraveny do republiky Československé k tomu cíli, by tu udávány byly za pravé.

Čís. 163.

Již pouhé ohmatávání pohlavního ústrojí dětí dlužno pokládati za pohlavní zneužití (§ 128 tr. z.) bez ohledu na to, bylo-li dosaženo pohlavního ukojení čili nic.

(Rozh. ze dne 20. března 1920, Kr I 598/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Richarda P. do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 25. října 1919, jímž uznán byl vinným zločinem zprznění dle § 128 tr. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce materiální namítá zmateční stížnost, že obžalovaný, dotknuv se těla děvčete (osmileté Anny K.) na stehně, náhle se vzpamatoval a upustil dobrovolně od dalšího trestního jednání i úmyslu, takže prý mu nelze přičísti ani trestný pokus. Avšak stížnost je na omylu. V daném případě jde — jak již správně uvedl naříkaný rozsudek — o tak zvaný kvalifikovaný pokus, totiž o jednání, které by sice mohlo býti pokusem zločinu dle § 127 tr. z., které však vykazuje již všechny zákonné známky jiného, a to dokonáného činu (§ 128 tr. z.), takže dobrovolné upuštění od činu ve směru § 127 tr. z. v době, kdy je jiný čin dle § 128 tr. z. již dokonán, nemůže zrušiti trestnost činu již dokonáného. Pokud uplatňuje stížnost dle č. 10 § 281 tr. ř., že zjištěné jednání obžalovaného, i kdyby bylo trestné, by zakládalo pouze přestupek dle § 516 tr. z., jest rovněž neodůvodněna. Jeť zjištěno, že se obžalovaný dotkl k ukojení svých chťíčů obnaženého přirození děvčete mladšího než 14 let, že tedy pohlavně zneužil těla nedospělé ženské osoby, jak předpokládá § 128 tr. z., neboť již pouhé ohmatávání pohlavního ústrojí dětí dlužno pokládati za pohlavní zneužití bez ohledu na to, bylo-li dosaženo pohlavního ukojení čili nic.

Čís. 164.

Pojem domácí krádeže (§ 463 tr. z.) jest omeziti pouze na krádeže věcí, které náležejí členům rodiny a nelze jej vztahovati na krádeže věci cizích, nalézajících se v držení neb uschování členů rodiny.

Dlouhotrvající vzdálenost, třebaš nedobrovolná, vylučuje ze členství v domácnosti.

(Rozh. ze dne 20. března 1920, Kr I 623 19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Ervína B. a jeho otcovského opatrovníka Františka B. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 19. listopadu 1919, jímž obžalovaný Ervín uznán byl vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c) tr. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti č. 9 c) a 10 § 281 tr. ř. Dovojuje, že obžalovaný Ervín B. odňal věci, uvedené v rozsudečném výroku, z držení svého bratra Waltra B., žijícího s ním ve společné domácnosti, že se tedy jedná o krádež mezi sourozenci, pro kterouž jest lhostejno, komu věci náležejí vlastnicky. Dobrodiní § 463 tr. z. řídí prý se dle poměru pachatele k držiteli věci, nikoliv k majiteli. To prý vyplývá